

- b) Welke lidstaat moet dan instaan voor de financiële last van het verstrekken van minimale opvangvoorzieningen gedurende deze periode?

- (¹) Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB L 50, blz. 1).
- (²) Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (PB L 31, blz. 18).

Hogere voorziening ingesteld op 15 april 2011 door Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. (Cetarsa) tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 3 februari 2011 in zaak T-33/05, Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A./Europese Commissie

(Zaak C-181/11 P)

(2011/C 186/24)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. (Cetarsa) (vertegenwoordigers: M. Araujo Boyd, J. Buendía Sierra en Á. Givaja Sanz, abogados)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- vernietiging van het bestreden arrest;
- nietigverklaring van beschikking C(2004) 4030 def. van de Commissie van 20 oktober 2004 in een procedure op grond van artikel 81, lid 1, [EG] (zaak COMP/C.38.238/B.2 — Ruwe tabak — Spanje);
- subsidiair, verlaging van de haar in artikel 3 van de litigieuze beschikking opgelegde geldboete, waarbij het nieuwe bedrag van de geldboete wordt vastgesteld op 1 000 EUR, en subsidiair, indien niet dezelfde geldboete als aan de producenten wordt opgelegd, vaststelling van de geldboete op 2 905 200 EUR na toepassing van de verlaging van 40 % op het maximum van 10 % van de omzet, ongeacht de latere verlaging voor Cetarsa op grond van haar samenwerking op het gebied van onderzoek, zoals erkend door het Gerecht, en
- verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante stelt dat het Gerecht in het bestreden arrest blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting betreffende de juridische gevolgen van het nationale rechtskader voor de wetmatigheid van de gedragingen van Cetarsa.

Rekwirante voert voorts aan dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door een verkeerde uitlegging te geven aan onderdelen van de ten tijde van de inbreuk geldende nationale wetgeving, op grond waarvan het verkeerdelijk tot de slotsom is gekomen dat de gedragingen van de verwerkers schadelijker waren dan die van de producenten en dat de verwerkers door hun gedragingen verder zijn gegaan dan door het rechtskader is toegestaan.

Ten slotte betoogt rekwirante dat, anders dan voor de overige betrokken ondernemingen het geval is, de verlaging die is toegekend op grond van de door de nationale wetgeving veroorzaakte onzekerheid geen effect heeft gehad op de berekening van de aan Cetarsa opgelegde geldboete.

Beroep ingesteld op 18 april 2011 — Europese Commissie/Koninkrijk Spanje

(Zaak C-184/11)

(2011/C 186/25)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: B. Stromsky en C. Urraca Caviedes, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk Spanje

Conclusies

- vaststellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet alle maatregelen te treffen die nodig zijn ter uitvoering van het arrest van het Hof van 14 december 2006, Commissie/Spanje (gevoegde zaken C-485/03–C-490/03, Jurispr. blz. I-11887; hierna: „arrest van 2006”), niet de verplichtingen is nagekomen die op hem rusten krachtens de beschikkingen van de Commissie 2002/820/EG van 11 juli 2001 inzake de steunregeling die door Spanje ten behoeve van de ondernemingen in Álava in de vorm van een belastingkrediet van 45 % van de investeringen ten uitvoer is gelegd (PB 2002, L 296, blz. 1); 2002/892/EG van 11 juli 2001 betreffende de door Spanje ten uitvoer gelegde steunregeling ten gunste van bepaalde recentelijk opgerichte ondernemingen in Álava (PB 2002, L 314, blz. 1); 2003/27/EG van 11 juli 2001 inzake de steunregeling die door Spanje ten behoeve van de ondernemingen in Vizcaya in de vorm van een belastingkrediet van 45 % van de investeringen ten uitvoer is gelegd (PB 2003, L 17, blz. 1); 2002/806/EG van 11 juli 2001 betreffende de door Spanje ten uitvoer gelegde steunregeling ten gunste van bepaalde recentelijk opgerichte ondernemingen in Vizcaya (PB 2002, L 279, blz. 35); 2002/894/EG van 11 juli 2001 inzake de steunregeling die door Spanje ten behoeve van de ondernemingen in Guipúzcoa in de vorm van een belastingkrediet van 45 % van de investeringen ten

uitvoer is gelegd (PB 2002, L 314, blz. 26), en 2002/540/EG van 11 juli 2001 betreffende de door Spanje ten uitvoer gelegde steunregeling ten gunste van bepaalde recentelijk opgerichte ondernemingen in Guipúzcoa (PB 2002, L 174, blz. 31) (de „beschikkingen van 2001”); en artikel 260 VWEU;

- het Koninkrijk Spanje gelasten om aan de Commissie een dwangsom te betalen van 236 044,8 EUR per dag vertraging bij de uitvoering van het arrest, vanaf de dag waarop in de onderhavige zaak arrest zal worden gewezen tot de dag waarop het arrest van 2006 volledig zal zijn uitgevoerd;
- het Koninkrijk Spanje gelasten om aan de Commissie een forfaitaire som te betalen die wordt verkregen door vermenigvuldiging van een bedrag van 25 817,4 EUR per dag met het aantal dagen dat de niet-nakoming voortduurt, vanaf de dag van de uitspraak van het arrest van 2006 tot de datum waarop:
- het Koninkrijk Spanje de bij de beschikkingen van 2001 onwettig verklaarde steun zal hebben teruggevorderd, indien het Hof mocht vaststellen dat het betrokken bedrag daadwerkelijk is teruggevorderd vóór de uitspraak van het arrest in de onderhavige zaak.
- in de onderhavige zaak het arrest zal worden gewezen, indien het arrest van 2006 niet volledig zal zijn uitgevoerd vóór die datum, en
- het Koninkrijk Spanje verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van mening dat de Spaanse autoriteiten niet alle maatregelen hebben getroffen die nodig zijn ter uitvoering van het arrest van 2006, door niet alle in de beschikkingen van 2001 onrechtmatig en onverenigbaar verklaarde steun terug te vorderen. In de eerste plaats hebben de Spaanse autoriteiten bepaalde individuele steun als verenigbaar met de interne markt beschouwd, zonder dat de steun voldoet aan de voorwaarden van een door de Commissie goedgekeurde nationale regeling voor regionale steun en in ieder geval zonder dat zij voldoen aan de voorwaarden in de richtsnoeren inzake regionale steunmaatregelen (PB 1998, C 74, blz. 9). In de tweede plaats hebben de Spaanse autoriteiten voor bepaalde begunstigden een belastingvermindering toegepast tot 100 000 EUR per begunstigde voor een periode van drie jaar zonder inachtneming van de regels inzake de minimis-steun. In de derde plaats hebben de Spaanse autoriteiten in bepaalde gevallen met terugwerkende kracht door de Spaanse belastingvoorschriften voorziene belastingverminderingen toegepast zonder inachtneming van alle door de Spaanse wetgeving gestelde voorwaarden voor de toepassing van deze verminderingen. In de vierde plaats ten slotte zijn niet alle betalingsopdrachten van de Spaanse autoriteiten door de ontvangers van de onwettige steun betaald. Volgens berekeningen van de Commissie maken de openstaande terugvorderingsbedragen ongeveer 87 % uit van de totale terug te vorderen onrechtmatige steun.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Symvoulio tis Epikrateias (Griekenland) op 20 april 2011 — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd en William Hill Plc/Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon, Ypourgos Politismou

(Zaak C-186/11)

(2011/C 186/26)

Procestaal: Grieks

Verwijzende rechter

Symvoulio tis Epikrateias

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd en William Hill Plc

Verwerende partijen: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon en Ypourgos Politismou

Prejudiciële vragen

- 1) Is een nationale regeling waarbij, met het doel het aanbod van kansspelen te beperken, het uitsluitende recht tot de uitvoering, het beheer, de organisatie en de exploitatie van kansspelen wordt verleend aan een enkele onderneming, die de vorm heeft van een ter beurze genoteerde naamloze vennootschap, verenigbaar met de artikelen 43 en 49 EG, wanneer deze onderneming bovendien reclame maakt voor de door haar georganiseerde kansspelen, haar activiteiten uitbreidt naar het buitenland, de spelers onbelemmerd deelnemen en de maximaal toegestane inzet en winst zijn bepaald per deelnameformulier en niet per speler?
- 2) Zo neen, is een nationale regeling die als zodanig gericht is op de bestrijding van criminaliteit door de uitoefening van controle op de in de betrokken sector actieve ondernemingen om te verzekeren dat de betrokken activiteiten enkel worden uitgeoefend binnen aan deze controle onderworpen circuits, en daartoe het uitsluitende recht tot de uitvoering, het beheer, de organisatie en de exploitatie van kansspelen verleent aan een enkele onderneming, ook dan verenigbaar met de artikelen 43 en 49 EG wanneer deze verlening een ongebreidelde uitbreiding van het aanbod daarvan tot gevolg heeft? Of dient, teneinde de betrokken beperking als ter verwezenlijking van het doel van bestrijding van de criminaliteit geschikt te kunnen beschouwen, de uitbreiding van het aanbod in ieder geval gecontroleerd te zijn, zodat zij binnen de grenzen blijft van hetgeen ter bereiking van dat doel noodzakelijk is? Indien de uitbreiding van het aanbod hoe dan ook gecontroleerd dient te worden, kan dan van een gecontroleerde uitbreiding worden gesproken wanneer een uitsluitend recht in de betrokken sector wordt verleend aan een lichaam met de in de eerste prejudiciële vraag vermelde kenmerken? En tenslotte, indien de verlening van